

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XVI

První nářez od maminky, mimo zavedený rituál

Mamka miluje většinu zvířat. Jako dítě byla každé prázdniny cowgirl, akorát místo na koni jezdila na obecním býkovi, který byl součástí paseného stáda. Nezřízeně miluje psy a koně, ale i ostatní zvířata. Také ptáky, a především havrany. Jen opice jsou od jisté doby v nemilosti. Po čase jsem se dozvěděl proč. Když jí bylo 11 let, přijel cirkus. Opice v kleci vypadala velmi přátelsky a mámě jí bylo líto. Opice vděčně reagovala na hlazení, až do okamžiku, než se jí podařilo chytit rukojeť deštníku visícího na mámině předloktí. Opice s deštníkem odskočila doprostřed klece. Maminka si za ní do klece pro deštník vlezla. Ale opici se asi líbily i její vlasy a tak si je chtěla vzít taky. Od skalpování mámu tehdy zachránila jedna paní cirkusačka, která vběhla do klece, kde hrozně začala řvát na opici a když se jí podařilo děvče i s vlasy a deštníkem dostat z klece, tak pokračovala řevem na zachráněnou holku. Od té doby máma opice nemiluje.

S láskou k havranům nebyla sama. Kousek od školy bydlela jedna paní. Byla Ruska a chovala dva pekinéze. Tak jako máma chodila i ona často krmit havrany. Když jsme ji viděli jít s krmením do parku, následovali jsme ji a po cestě sbírali kameny. Paní házena havranům, ti se slétali a my kluci se za zídkou přiblížili co nejvíc k hejnu, a pak zahájili palbu. Paní nám moc nadávala a někteří z kluků jí hrozně škaredě odpovídali. Já samozřejmě ne.

Byl teplý konec března, havrani již odlétli, já byl sedmák a nikdo netušil, že do okupace vojsky Varšavské smlouvy zbývá jen 5 měsíců. Zahradnické práce mi moc neřikaly, ale protože jsem k nim byl veden, zvládal jsem všechny. Bylo teplé čtvrteční odpoledne a dostal jsem za úkol pomáhat mamince se skalkou před domem. Na ulici bylo dost lidí. Většina šla do lesoparku, nebo se z něho vracela. Já kypřil dvojzubcem opatrně hlínu pod plevelem a plevel vytahoval, oklepával od hlíny, házel do kbelíku a ometal smetáčkem hlínu, co jsem přitom naházel na kameny. Mamka dělala ty odbornější práce. Chtěl jsem dělat úplně něco jiného, tak jsem se co nejrychleji chtěl odpovědně zhostit zadané práce. Zaregistroval jsem, že se máma baví přes plot s někým na ulici, ale nezajímalo mě to. V tom slyším: **Leslí!! Pojd' sem!!** Zvedl jsem se z předklonu – za plotem byla paní Ruska, na vodítcích dva pekinézové. **Leslí, tady paní říká, že když krmila havrany, házeli jste na ně s klukama kameny, a navíc jste na ni i sprostě pořvávali!! Řekni, že to není pravda!!** Před pěti měsíci jsem sám sobě, už podruhé, slíbil, že

rozchodit. Tedy – tehdy jsem si to myslel. Až o dost později – na studiích – jsem si uvědomil, že se bolest během dne snižovala tím, že se na spojích nervových buněk přenášejících bolest vyčerpala zásoba acetylcholinu – pro přenos nezbytná – a jen pomalu se doplňovala. Ve třídě o první velké přestávce samozřejmě každý den probíhala vizita mojí zadnice. Tmavofialová podlitina pomaloučku stékala ze zadnice po obou stehnech dolů, až úplně ke kolenům. Tam byla asi za deset dnů. V té době asi došlo mezi svaly k vysrážení neztečené krve a bolest se znásobila. Ustupovat začala pomalu za další měsíc. Uvědomoval jsem si, jak bych byl na tom dobře, kdybych mámě utekl. Sice by tátovi řekla, že mi chtěla vysázet padesát – a od táty bych pak dostal sto rákoskou. Ale po týdnu bych o tom nevěděl. Asi po čtrnácti dnech mi úplně přestalo vadit si v zadním rohu třídy sundat kalhoty a vyhrnout tričko i v přítomnosti holek. Samozřejmě jsem k nim byl celou dobu otočený zády. Byl to nejhorší výprask, co jsem jako dítě kdy dostal od dospěláků a taky v mém životě jediný, co nebyl na holou!! Do normálu jsem se dostal až začátkem června.

www.spankboy.cz